

Andreu Martín Escriptor

«La visió del cavaller medieval és present en tota la novel·la policíaca; hi ha de ser, i especialment per part dels revolucionaris que volen aconseguir una utopia per canviar el món»

A un escriptor de novel·la negra, l'èpica se li suposa

Text: **Sebastià Bennasar**
ballaruga@hotmail.com
Foto: **Carles Domènec**

Andreu Martín (Barcelona, 1949), és un dels principals referents de la novel·la negra catalana, i també de la novel·la negra espanyola. Hereu directe de Pedroló i Fuster, la seva narrativa per adults va fer irrupció en el món convuls dels anys vuitanta i s'ha consolidat al llarg d'una llista de títols que es combina també amb l'escriptura a quatre mans i la infantil i juvenil que fan que avui per avui sigui un dels escriptors més coneguts i populars. Ha fet de guionista de sèries de televisió (entre altres a *Estació d'Enllaç*) i de cinema, i ha estat director, així com un apassionat del còmic, que li pro-

curà les primeres feines alimentàries. Com que és un inconformista, acaba d'emprendre un nou repte amb la novel·la *Barcelona tràgica* (Ara Llibres) i serà el convidat d'honor del Festival de novel·la negra de Lloseta, el mes de novembre.

Aquesta novel·la no és ben bé negra, però sí que n'empra les tècniques...

Aquesta novel·la neix amb la intenció d'explicar la història de la Setmana tràgica i el parentesc amb la novel·la negra és la investigació que fa un dels seus personatges, que em serveix per mostrar el món que vull mostrar.

És una novel·la que s'inserix en un projecte molt més

Jo no parlo de neoliberalisme ni de neocapitalisme; al contrari, és un paleoliberalisme i un paleocapitalisme això que estam vivint ara. És tornar enrere i, si no, mireu els esclaus xinesos que ja treballen al món occidental

ampli, que tal volta n'és un epígon...

Sí, jo treballo des de fa molt de temps en una novel·la de la Barcelona de les pistoles, que abasti el període entre el 1920 i el 1950, amb els pistolers antifranquistes. Són 30 anys d'història de la ciutat. Pel camí em vaig trobar amb aquesta història, però s'ha d'aclarir que el pistolisme dels anys 20 no té res a veure amb la Barcelona del 1909, i el punt d'inflexió són els

canvis que provoca en Barcelona la Primera Guerra Mundial. Així i tot, ha estat un gran desafiament.

Barcelona Tràgica és una novel·la carregada de símbols, no?

Sí, són metàfores que serveixen per explicar en una imatge com era la vida de l'època i la història. Per exemple que una senyora mori de menjar, o que el militar desenganyat i cínic es

passegui per tot i no li passi res, són coses que van passar a l'època, i que l'expliquen molt i molt bé.

I plena també d'homenatges a les novel·les d'aventures i a l'èpica...

Sí, és clar, a un escriptor de novel·la policíaca, l'èpica se li suposa. La visió del cavaller medieval és present en tota la novel·la policíaca; en el moment de fer la superproducció i l'exaltació de l'èpica hi ha de ser, i especialment per part dels revolucionaris que volen aconseguir una utopia per canviar el món.

I hi destaca una forta presència i influència del món audiovisual...

Jo crec que hi ha una influència del món del còmic, perquè durant deu anys m'hi vaig dedicar i ha marcat la meua manera de fer feina. Jo concep sovint les novel·les com escenes i els personatges com un càsting, i es la meua manera d'escriure. Som incapaç d'improvisar cap novel·la, igual que no sé explicar un acudit si no sé com acaba.

I com ha estat la feina de submergir-se en la història per fer una novel·la que destaca per la seva versemblança, pels seus aires de realitat, i a la vegada pel ritme frenètic?

Tenia el personatge del Basili, que és el que fa la investigació i m'ho permet lligar tot, i després hem de tenir en compte que tampoc no hem evolucionat tant i que la classe alta continua essent la classe alta i manté les seves ànsies de diners i poder. El Basili és qui deambula per aquella Barcelona convulsa fent d'espectador, i després agafo els fets històrics i col·loco els meus personatges en els llocs més importants de la història real. Quan descriu les famílies poderoses és fàcil, simplement es tracta de donar la visió dels guanyadors.

Certament, aquests que dugueren a l'esclat de la Setmana Tràgica són sovint els mateixos que han duit a la crisi actual...

Evidentment. Jo no parlo de neoliberalisme ni de neocapitalisme; al contrari, és un paleoliberalisme i un paleocapitalisme això que estam vivint ara. És tornar enrere i, si no, mireu els esclaus xinesos que ja treballen al món occidental. Si ens descuïem, aquesta explotació tornarà a ser legal, que és el que molts voldrien.